

РЕШЕНИЕ

№ 25538

гр. София, 26.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3626** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Г. К. И. (I. G. Q. I.), гражданин на П., чрез адвокат Л. Д. срещу Заповед № 513з-1840 от 07.02.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано продължаване на срока на пребиваване на чужденеца в Република България, по заявление вх. № 100126/13.01.2025 г.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че оспорващият е подал искане за продължаване на разрешеното му пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Необосновано, служителите на отдел „Миграция” – СДВР са посетили адреса, където жалбоподателят е заявил своето местожителство и след като не са го намерили, са приели, че той не живее там. Твърди се, че в оспорената заповед са описани неизвестни лица, които са посочили, че не познават оспорващия, а т.нар. домоуправител е дал сведения, че И. не е записан в домовата книга. Инвокирани са доводи, че оспорващият е следвало да наеме и друг имот, който реално отговаря на нуждите на семейството му, състоящо се от съпруга и три деца. Посочено е, че административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е извел правилни изводи. Не е ясно от кого са извършени проверките и кои са лица, с които са разговаряли служителите на отдел „Миграция” – СДВР. Така на практика административният акт е лишен от мотиви, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, даващи възможност на Началник отдел „Миграция” – СДВР да упражни дадените му от закона правомощия. Твърди се, че не изяснено как чуждестранният гражданин е декларирал

неверни данни. В тази връзка от него не са изискани обяснения, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, съгласно чл. 35 от АПК. На последно място се излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да представи доказателства за осигурено жилище. Няма изискване същият да пребивава постоянно на този адрес, така както се изисква от лицата, получили статут на постоянно пребиваващи – да пребивават на територията на страната повече от половината дни в рамките на една календарна година. В случая И. Г. К. И. упражнява търговска професия, което налага чести пътувания в чужбина.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Д. поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея. Не претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт В. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Подробни допълнителни съображения са изложени в писмен вид. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 13.01.2025 г. И. Г. К. И., [дата на раждане] в П., е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 100126, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като представител на чуждестранно търговско дружество. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Установено е, че И. Г. К. И. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 16.04.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, валиден до 23.07.2029 г., с положен в него печат за влизане на територията на Република България, извлечение от банкова сметка на чужденеца И., видно от което същият разполага с финансови средства за издръжката си в страната, медицинска застраховка, за покриване на медицински разходи в България, декларация за осигурено жилище от М. Ел – Х., с адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 14 и сертификат от БТПП № 314 от 23.01.2025 г.

Служители на отдел „Миграция” – СДВР са извършили на 31.01.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15 (виж докладна записка на л.

26) и са констатирани, че лицето не е установено там. При проведени разговори със съсед М. Т., той е потвърдил, че жилището е било в ремонт и в момента е необитаемо. Същият е заявил, че е виждал И. Г. К. И. да идва два пъти до жилището, докато се прави ремонта, като за последно това се е случило преди около месец.

До И. Г. К. И. е изготвено ново съобщение да посочи адрес, където живее.

На 11.02.2025 г. е постъпила декларация от „ОСС Груп Корп ЕС“ ЕООД, чрез представляващия дружеството М. К. Санкар О. Х., съгласно която същият предоставя за живеене, жилище, собственост на дружеството на И. Г. К. И., [дата на раждане] в П.. Жилището се намира на адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. В20.

При извършената на 12.02.2025 г. проверка на адреса от служители на отдел „Миграция“ – СДВР (виж докладна записка на л. 29) е проведен разговор с подписалия декларацията, който е и наемодател на И. Г. К. И.. Същият е заявил, че жилището се намира във вх. В. Оспорващият не е установен там в момента. Проведен е разговор със съсед от ап. В19 – Р. Г., която е посочила, че в ап. В20 никога не е виждал да живее И. Г. К. И.. Домоуправителят на входа И. Д. е заявил, че в домовата книга не е вписвано лице с имена И. Г. К. И.. Като обитател на апартамента е записан Д. Ал Д..

Извършена е проверка в АИС – адресна регистрация на чужденци, от която е установено, че И. е имал адресна регистрация в хотел „М.“ за периода 11.01.2025 г. до 16.01.2025 г., като този период съвпада с периода на пребиваването му в България, установен след справка с АИС – „Граничен контрол“. Чужденецът има повторна регистрация в хотел „М.“ от 22.01.2025 г. до 24.01.2025 г., която съвпада с влизането му на територията на страната на първата дата.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-18650 от 21.02.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция“ – СДВР, на И. Г. К. И. да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция“ – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Като доказателство по делото е приет договор за наем от 23.01.2025 г., видно от който „ОСС Груп Корп ЕС“ ЕООД, чрез представляващия дружеството М. К. Санкар О. Х., като наемодател предоставя на И. Г. К. И., като наемател, имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. В20 срещу месечен наем от 500 лв.

В процесуално качество на свидетел беше представляващия дружеството наемодател М. К. Санкар О. Х..

Прието е и писмо № 328200-17427/09.07.2025 г. от Главна Дирекция „Гранична полиция“, относно влизания и излизания от територията на страната на И. Г. К. И. за периода 01.01.2020 г. до 08.07.2025 г. и представени от адвокат Д. извадки от общодостъпни източници на информация, касаещи затруднения при пътуванията от и до И..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на

събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на И. Г. К. И. лично на 24.03.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 04.04.2025 г. (вх. № 513000-24958), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 513з-1840 от 07.02.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочените от лицето адреси, където живее, при които е констатирано, че то не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложено от административния орган.

На първо място е безспорно, че И. Г. К. И. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 16.04.2025 г. Същото е издадено на 19.04.2024 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото чужденецът е вписан в БТПП, като търговски представител на „Палестинско-германско дружество за търговия с автомобили”, с адрес на представителството [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15.

В издаденото на И. разрешение за пребиваване №[ЕИК], валидно до 16.04.2025 г. (л. 53), като адрес на лицето в Република България е вписан адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15, който очевидно съвпада с адреса на търговското представителство.

При извършената на 31.01.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с конкретно лице М. Т., живущ в съседен апартамент, който не е отрекъл, че познава И. Г. К. И. и че го виждал да посещава имота, по време на извършването на ремонт. Последното обстоятелство не е отразено нито в становището, нито в оспорената заповед.

За да издадат през 2024 г. разрешение за продължително пребиване на И. Г. К. И., съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15, защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е владел на някакво основание имот, след като той е приет като адрес на пребиваване и след като е бил ангажиран с извършването на ремонт.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса за продължителното пребиваване на търговските представители. Те по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания.

В разглеждания казус при първоначалното подаване на заявлението на 13.01.2025 г. И. е посочил, че има осигурено жилище на адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15, където очевидно в този момент, съгласно дадените от съседа М. Т. сведения, се е извършвал ремонт.

Служителите на отдел „Миграция“ – СДВР не са приели, че това може да бъде адрес на пребиваване, поради което с писмо рег. № 513000-7811/31.01.2025 г. (л. 27) са изискали от И. Г. К. И., да представи нотариално заверена декларация за актуален адрес на пребиваване, с прикачени към нея нотариален акт или договор за наем.

Това допълнително изискване е мотивирало очевидно И. да сключи нов договор за наем с „ОСС Груп Корп ЕС“ ЕООД, представлявано М. К. Санкар О. Х., като последният е представил и описаната по-горе нотариално заверена декларация, с която предоставя имота си, находящ се на адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. В20 за живеене на жалбоподателя.

В тази връзка съдът намира, че относими към спора са показанията на представляващия наемодателя М. К. О. Х. Санкар, дадени непосредствено пред състава на съда по време на заседанието на 11.06.2025 г.

Същият заяви, че живее в България от 2014 г., като има фирма и бизнес в България. Аз имам много имоти в България. Притежава два имота адрес: [населено място], кв. М. ливади, [улица], които дава под наем, най-вече на студенти. През януари 2025 г. се запознал с И. И. и разбрал, че търси апартамент под наем. Затова му дал една от стаите, в единия от апартаментите под наем. Подписали договор за наем, регистриран в НАП. Свидетелят не знае с какво се занимава И., но знае, че пътува често в чужбина. Имало случай в края на месец март, когато имало проблем с водопровода. Той се обадил на И., но последният му казал, че не е в страната в момента. Преди това имало случай, когато свидетелят имал работа в жилището. Той потърсил наемателя и той бил там. Наемът се плащал в брой или по банка, като парите се осчетоводявали от фирмата на свидетеля. Последният не е информирал домоуправителя И. Д. за лицата, на които отдава жилището си под наем.

Съдът намира, че показанията са логични, последователни, съответстващи на другите събрани доказателства и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие, И. Г. К. И. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от

ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, както апартамента, находящ с на адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх. Б, ет. 9, ап. 15, вписан в първоначално издаденото му разрешение, така и стаята предоставена му под наем от „ОСС Груп Корп ЕС“ ЕООД, чрез представляващия дружеството М. К. Санкар О. Х., на адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. В20.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че И. Г. К. И. *не е декларирал неверни данни, че живее на декларираните от него адреси, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.*

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотносими към предмета на спора, приетите по време последното съдебно заседание доказателства писмо от Главна Дирекция „Гранична полиция“, относно влизания и излизания от територията на страната на И. Г. К. И. за периода 01.01.2020 г. до 08.07.2025 г. и представени от адвокат Д. извадки от общодостъпни източници на информация, касаещи затруднения при пътуванията от и до И..

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 13.01.2025 г. от И. Г. К. И. (I. G. Q. I.), гражданин на П., заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати и направените за сметка на АССГ разноски за преводач.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Г. К. И. (I. G. Q. I.), гражданин на П., чрез адвокат Л. Д. Заповед № 513з-1840 от 07.02.2025 г. на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано продължаване на срока на пребиваване на чужденеца в Република България, по заявление вх. № 100126/13.01.2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 13.01.2025 г. от И. Г. К. И. (I. G. Q. I.), гражданин на П., заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи да заплати на Административен съд София - град, на основание чл. 143 от АПК, сумата от 130 (сто и тридесет) лева, представляваща направени разноски за преводач.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.